

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci

žalobkyně: **J. S.,**
bytem X,
zastoupena advokátem JUDr. Danielem Uličným,
se sídlem Slezská 949/32, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 81/11, Praha,

za účasti: **o. M.,**
se sídlem X,
zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Farou,
se sídlem Tábořská 411/34, Praha,

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 26. 6. 2018, č. j. 085200/2018/KUSK,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2018, č. j. 085200/2018/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Daniela Uličného, advokáta.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Obecní úřad Líbeznice (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017, č. j. 6159/17/SU/Dpo, sp. zn. 1074/17/SÚ, na žádost osoby zúčastněné na řízení rozhodl o umístění stavby označené „M. – Intenzifikace ČOV“ na pozemcích p. č. X a X v k. ú. M. u P. (neuvede-li soud dále jinak, pozemky zmiňované v rozsudku se nacházejí v tomto katastrálním území) nově obsahující: provozní objekt (hrubé předčištění a nové biologické nádrže), nádrž regenerace kalu 2, kalové silo, měrný objekt na odtoku, rozšířené areálové komunikace (dále též „stavba“).
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a Ing. K. V. a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
3. Žalobou podanou dne 27. 8. 2018 žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalovaného. Domáhá se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobkyně uvádí, že bude v důsledku územního rozhodnutí omezena ve výkonu vlastnického práva, neboť nedala souhlas s výstavbou a jakožto spoluvlastník sousedícího pozemku má důvodné obavy, že umístěním stavby dojde k zásahu do jejího bezprostředního okolí.
5. Žalobkyně je přesvědčena, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádává s odvolacími námitkami. Odvolací důvody odpovídaly rozsahu, ve kterém byla žalobkyně oprávněna podávat námitky jakožto účastník řízení. Žalobkyně v námitkách i v odvolání uvedla, že by měla být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (srov. čl. II. odst. 10 zákona č. 225/2017 Sb.; dále jen „stavební zákon“), neboť je spoluvlastnicí ČOV M. z titulu umístění výústního objektu ze stávající čističky na pozemku p. č. X.
6. Žalobkyně v odvolání mimo jiné namítala, že není zřejmé, kdy, kým a případně pod jakým číslem byly zhotoveny výkresy, podle nichž má být stavba umístěna. Žalobkyně se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že nebyla oprávněna takovou námitku vznést. Osobám, které nejsou přímo stavebníky, musí být zřejmé, jak přesně bude stavba umístěna, aby mohly relevantně posoudit dopad na sousedící pozemky.
7. Žalobkyně považuje některé části podmínek pro umístění stavby za nedostatečné. Stavební úřad se vůbec nevypořádal s termínem „výška nad přilehlým terénem“, který používá ke stanovení výšky střech a nadzemních částí budov. Pozemek je výškově značně členitý, mělo být proto podrobně stanoveno, která výšková úroveň je brána jako referenční, aby při výstavbě nedošlo k přesažení limitů stanovených stavebním úřadem. Žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval.
8. Žalovaný ponechal bez reakce též námitku rozporu územního rozhodnutí s územním plánem. Vůbec se tak nezabýval tím, že stavební úřad měl podle územního plánu obce M. podrobně stanovit podmínky prostorového uspořádání pozemků, zejména ohledně rozsahu zastavěnosti pozemků, ozelenění pozemků atd. Žalovaný se rovněž nezabýval tím,

že podle územního plánu byl jako pozemek pro intenzifikaci ČOV stanoven pozemek p. č. X, nikoliv pozemky p. č. X a X.

9. Podle žalobkyně se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami proti vyjádření Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 5. 2018, č. j. MZDR 10794/2018-4/OVZ (dále též „revizní závazné stanovisko“). Žalovaný zcela pominul námitku, že revizní závazné stanovisko je nepřezkoumatelné, naopak na ně v odůvodnění opakovaně odkazuje.
10. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě kategoricky odmítla tvrzení o spoluvlastnictví žalobkyně k ČOV. Osoba zúčastněná na řízení je vlastníkem ČOV jako celku, a to včetně všech součástí a příslušenství (ČOV nelze užívat bez výústního objektu). Ze všech dostupných dokumentů je zřejmé, že stavba ČOV (resp. výústní objekt) měla být umístěna na pozemku p. č. X. Stavební úřad byl v minulosti v dobré víře, že jedná se správným účastníkem řízení, kterým v té době byl Pozemkový fond ČR, neboť mu nemohlo být známo, že stav zápisu v katastru neodpovídá skutečnosti. Pokud výše uvedená nemovitost přešla dne 24. 6. 1991 do vlastnictví státu a stát se až do roku 2009 choval jako hospodář, nelze zpochybňovat dobrou víru osoby zúčastněné na řízení. Teprve v roce 2009 požádal stát o změnu zápisu v katastru nemovitostí. Výústní objekt je řádně a legálně umístěn. Kromě jiného je zde desetiletá lhůta, která založila i případné vydržení věcného břemene. Dne 18. 9. 2018 osoba zúčastněná na řízení doplnila své podání o vyjádření Ing. J. K., autorizovaného inženýra v oboru vodohospodářské stavby ze dne 17. 9. 2018, které má prokázat nezbytnost provedení intenzifikace ČOV a též skutečnost, že technicky nedochází k zásahům, které by mohly negativně ovlivnit práva a oprávněné zájmy žalobkyně.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyní namítané nesrovnalosti týkající se vlastnictví pozemku p. č. X, souhlasu pozemkového fondu, grafické přílohy apod. měly být řešeny v řízeních vedených v minulosti ke stavbám ČOV, které již byly provedeny na základě pravomocných rozhodnutí. Soulad záměru s územním plánem nepřísluší posuzovat účastníkům řízení, ale správnímu orgánu, který nezjistil v řízení vedeném stavebním úřadem žádné zásadní vady mající vliv na napadené rozhodnutí. Žalobkyní podané námitky se týkají převážně věcí, které nepřísluší hodnotit účastníkům řízení. Navrhovaná stavba je vymezena charakterem a stavem stávajících objektů a polohou areálu stávající čistírny s možností jejího rozšíření. Žalovaný připouští, že stavbou dojde dočasně ke zhoršení životního prostředí, a to stavebními mechanismy, hlukem a dočasným omezením práv přístupu na pozemky. Z námitek žalobkyně vyplývá, že jsou směřovány ke stavebnímu a vodoprávnímu řízení, které nebylo zahájeno. Námitky týkající se hluku, vibrací apod. budou řešeny v rámci povolovacího řízení. Žalovaný není kompetentní ke zpochybnění stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu.
12. Žalobkyně v replice k vyjádření uvádí, že žalovaný rezignoval na jakoukoli polemiku s žalobními důvody a spokojil se s pouhým přepisem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přitom odkazuje i na vypořádání odvolacích námitek, které nejsou součástí žalobních bodů, a tudíž ani předmětem řízení. Vyjádření žalovaného nemá sloužit jako nástroj k dodatečné nápravě vad a pochybení při vydání rozhodnutí. Vyjádření Ing. K. neposkytuje žádný odborný náhled na to, zda vytýkané vady rozhodnutí mohou, či nemohou způsobit žalobkyni újmu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

spočívající ve zkrácení jejího vlastnického práva (takový závěr by ostatně ani nebyl v kompetenci autorizovaného inženýra). Stejně tak není autorizovaný inženýr oprávněn určovat, zda je stavební záměr v souladu s právními předpisy. Žalobkyně chápe potřebu osoby zúčastněné na řízení provést rekonstrukci ČOV a je s ní srozuměna. Nelze však po ní legitimně požadovat, aby se zřekla ochrany vlastních práv zkrácených vydáním rozhodnutí, jehož zjevné vady mohou vést ke vzniku újmy na straně žalobkyně.

13. Žalobkyně následně v podání ze dne 6. 6. 2019 označeném „podnět k vyslovení nicotnosti“ soudu navrhla, aby vedle vyhovění žalobnímu návrhu vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí

a územního rozhodnutí. Územní rozhodnutí bylo vydáno na základě závazného stanoviska Městského úřadu B. n. L. – S. B., kterým dotčený orgán ochrany ovzduší udělil souhlas k územnímu a stavebnímu řízení intenzifikace ČOV M., a to za podmínky stanovení kapacity ČOV po intenzifikaci na 3000 EO (tj. ekvivalentních obyvatel). V nyní probíhajících navazujících stavebních řízeních vedených u vodoprávního úřadu a stavebního úřadu je ve správním spisu založeno odlišné závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší (shodně datováno s téměř identickým číslem jednací) obsahující zcela odlišné podmínky

souhlasu s územním a stavebním řízením, a to kapacitu ČOV po intenzifikaci 3600 EO. Žalobkyně tuto skutečnost namítla v navazujících řízeních a byly též podány námitky podle § 175 zákona

č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“). Z vyrozumění o vyřízení námítky (se kterým se žalobkyně seznámila až 6. 5. 2019) plyne, že dne 13. 3. 2017 byla vydána dvě závazná stanoviska – později vydané závazné stanovisko (obsahující údaj o kapacitě 3600 EO) nahrazovalo původní závazné stanovisko „vydané s písařskou chybou“. Původní stanovisko tak pozbylo právních účinků, přesto na jeho základě bylo vydáno územní rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně je územní rozhodnutí vydané na základě závazného stanovisko, které již v den svého vydání pozbylo právních účinků, nicotné. Uvedené skutečnosti jsou pak součástí nestandardní praxe stavebníka.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (s výjimkou podnětu k vyslovení nicotnosti, viz níže), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Soud připomíná, že i žalobní body, jimiž žalobce poukazuje na důvody nicotnosti rozhodnutí, lze uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby [§ 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Návrh na vyslovení nicotnosti rozhodnutí sice lze účinně vznést i po uplynutí lhůty k podání žaloby, v takovém případě se však může opírat jen o žalobní body uplatněné před uplynutím této lhůty. Pokud je žalobní bod poukazující na nicotnost rozhodnutí uplatněn opožděně a soud ani z moci úřední neshledá rozhodnutí nicotným, nezabývá se žalobním bodem pro jeho opožděnost, věcně jej nevypořádává (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2006, č. j. 7 Afs 31/2005 – 94). Taková situace nastala i v nyní souzené věci. Žalobkyně návrh na vyslovení nicotnosti rozhodnutí uplatnila až dne 6. 6. 2019, ačkoli lhůta pro podání žaloby uplynula dne 11. 9. 2018, přičemž důvody, na nichž je tento návrh založen, nebyly vzneseny v žalobě ani později v rámci běžící lhůty pro podání žaloby. Soud se tímto návrhem pro jeho opožděnost proto nemohl věcně zabývat. Soud neshledal ani žádné důvody, pro které by měl vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí z

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

úřední povinnosti (neplatnost závazného stanoviska, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí, nemůže způsobit nicotnost rozhodnutí správního orgánu; může vést nanejvýš k jeho nezákonnosti).

16. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Shledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek.
17. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť s tím účastníci řízení vyslovili souhlas, resp. s takovým postupem ve stanovené lhůtě nevyslovili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a současně byly pro takový postup dány též zákonem předpokládané důvody (§ 76 odst. 1 s. ř. s.).

Zjištění vycházející z obsahu správního spisu

18. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
19. Osoba zúčastněná na řízení podala dne 1. 3. 2017 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Opatřením ze dne 17. 3. 2017 stavební úřad oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení územního řízení a současně stanovil lhůtu pro uplatnění námitek účastníků řízení a stanovisek dotčených orgánů. Žalobkyně ve stanovené lhůtě uplatnila námitky týkající se zejména stávajícího výústního objektu na pozemku p. č. X, o jehož existenci se měla dozvědět až po nahlédnutí do správního spisu. Osoba zúčastněná na řízení tento pozemek nevlastní a nejsou známa žádná práva k tomuto pozemku v jeho prospěch (právo chůze a jízdy, provádění údržby výústního objektu, odebrání vzorků). Žalobkyně požádala o doložení souhlasu s umístěním části stavby na pozemku p. č. X a vyjádřila nesouhlas s rozšířením a intenzifikací ČOV do doby nápravy stavu.
20. Stavební úřad za účelem projednání uplatněné námitek a snahy o zajištění dohody mezi účastníky nařídil na den 29. 5. 2017 ústní jednání, z něhož byl pořízen protokol. Během něj zástupce žalobkyně uvedl, že pozemek vlastní od roku 2015, kdy jej koupila od správce konkurzní podstaty. V kupní smlouvě nebyla uvedena existence výústního objektu. Vlastníci pozemku ani jejich právní předchůdci nikdy neudělili souhlas se zřízením a přístupem k tomuto objektu. Současný stav není dostatečně majetkoprávně vyřešen. Na základě výsledků ústního jednání osoba zúčastněná na řízení požádala o přerušení řízení za účelem doplnění podkladů pro rozhodnutí. Podklady pro rozhodnutí byly následně doplněny zejména o předcházející rozhodnutí týkající se stavby ČOV a některé jejich podklady. Žalobkyně k doplněným podkladům pro rozhodnutí uplatnila námitky, v nichž uvedla, že při umístění stavby výústního objektu v roce 1999 nebyl doložen souhlas vlastníka pozemku (kterým byl Pozemkový fond ČR). Při rozhodování o intenzifikaci ČOV v roce 2004 také nikdo souhlas s umístěním stavby neudělil. Podle žalobkyně není pravdou, že od roku 1991 vykonával právo hospodaření k pozemku Pozemkový fond ČR. Žalobkyně nadále trvala na tom, že žadatel nedoložil souhlas vlastníka pozemku p. č. X k vybudování výústního objektu.
21. Rozhodnutím uvedeným v bodu 1 tohoto rozsudku stavební úřad rozhodl o umístění stavby. Stavební úřad v územním rozhodnutí konstatoval soulad navrhovaného záměru s vydanou územně plánovací dokumentací, tj. se schváleným územním plánem obce M. u P.

z roku 2002 ve znění změny č. 1 z roku 2008 a změny č. 2 z roku 2013. Území je součástí plochy funkčně vymezené jako plocha technické infrastruktury (TI) s hlavním účelem využití technické vybavení, zařízení inženýrských sítí nebo technického provozu obce. Podmínky prostorového uspořádání nejsou přesně definovány, mají být stanoveny podle konkrétního zařízení. Dále je stanoveno, že v území je nutné zřídit plochy s keřovou i stromovou zelení a další nezbytná opatření, která budou chránit okolní území před negativními účinky zařízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o stávající areál provozované ČOV, který je umístěn v nezastavěném území ozeleněném především stromovou zelení, je tato regulace podle stavebního úřadu již v současnosti naplněna.

22. K námitkám žalobkyně stavební úřad uvedl, že předmětem územního rozhodnutí není výústní objekt na pozemku p. č. X (ani jako existující objekt být nemůže, neboť o jeho umístění není rozhodováno), proto tento pozemek není uveden jako dotčený v rámci řízení. Ze stejného důvodu žalobkyni (a jejímu manželovi) svědčí účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, nikoli podle písm. a) téhož ustanovení. Stavební úřad nesouhlasil s názorem, že by šlo o občanskoprávní námitky ve smyslu § 89 odst. 6 stavebního zákona. Ve vztahu výústního objektu a pozemku p. č. X lze hovořit o existenci práva. Protože však tento objekt a pozemek nejsou dotčeny v rámci územního řízení, stavební úřad se touto otázkou a námitkou nemohl dále zabývat. Případné vydání nových limitů zbytkového čištění na vypouštěných vodách by mělo být řešeno v rámci vodoprávního řízení, v němž by se rozhodovalo o množství vypouštěných odpadních vod do L. potoka. Podle stavebního úřadu lze oprávněně předpokládat, že předcházející vlastník pozemku měl a mohl vědět o existenci zmíněného vodohospodářského objektu na svém pozemku a s touto skutečností seznámit své právní nástupce. Stejně tak byli právní nástupci jistě oprávněni seznámit se se skutečným stavem pozemku.
23. Proti územnímu rozhodnutí žalobkyně a její manžel (Ing. K. V.) brojili odvoláními. Žalobkyně v odvolání namítla, že z rozhodnutí není zřejmé, kdy, kým a případně pod jakým číslem byla vypracována projektová dokumentace, podle níž má být stavba umístěna. V části 2. rozhodnutí je několikrát použit termín „výška nad přilehlým terénem“, není však zřejmé, která výšková úroveň je brána jako referenční a zda platí pro jeden nebo všechny stavební objekty. V podmínkách pro umístění stavby není uvedeno, kde bude deponována vytěžená zemina a jak bude zabezpečena proti zcizení, odplavení nebo znehodnocení, ani jakým způsobem budou likvidovány dešťové vody v areálu. V územním rozhodnutí chybí informace o skladování stavebního materiálu a způsobu likvidace stavebního odpadu, popis zařízení staveniště ani přesný popis osázení s názvy stromů a keřů. K podmínce ozelenění vyplývající z územního plánu je v územním rozhodnutí uvedeno pouze, že současný areál je již ozeleněn. Stromy jsou ale hodně vysoké, pouze listnaté, takže na podzim, v zimě a brzkém jaru netvoří prakticky žádnou ochrannou bariéru před hlukem. Nadto má být šest stromů vykáceno. Územní plán určuje pro intenzifikaci ČOV pouze pozemek p. č. X, nikoli pozemky p. č. X a X. Žalobkyně v odvolání dále namítla, že stanovisko Č. D. a. s. bylo v době vydání územního rozhodnutí již 60 dnů neplatné. V souhlasném závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 9. 1. 2017, č. j. KHSSC 66319/2016 (dále jen „závazné stanovisko krajské hygienické stanice“), je nesprávně uvedeno, že nejbližší obytná zástavba je od ČOV vzdálena 150 m – nejbližší dům je však vzdálen cca 73 m.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

S poloviční vzdáleností vzroste hlukové zatížení na čtyřnásobek. Za těchto podmínek již parametry intenzifikace ČOV nemusí z pohledu ochrany před hlukem vyhovovat. Souřadnice výústního objektu uvedené v dopisu P. L. s. p. neodpovídají skutečnosti. Žadatel stále nedoložil souhlas vlastníků pozemku p. č. X s umístěním výústního objektu. Žalobkyně měla být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť je spoluvlastníkem ČOV M. (výústního objektu). Žalobkyně závěrem odvolání namítla podjatost pracovníků stavebního úřadu, neboť text poučení obsažený v přípisech ze dne 17. 3. 2017 a 18. 9. 2017 byl nesmyslný a plný chyb.

24. Žalovaný dne 26. 2. 2018 požádal Ministerstvo zdravotnictví o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska krajské hygienické stanice. Ministerstvo revizním závazným stanoviskem ze dne 23. 5. 2018, č. j. MZDR 10794/2018-4/OVZ, odvoláním napadené závazné stanovisko potvrdilo. Konstatovalo, že údaj o vzdálenosti (cca 150 m) od nejbližší obytné zástavby byl chybný, správný údaj je cca 75 m. Krajská hygienická stanice ministerstvu sdělila, že tento údaj byl uveden nesprávně kvůli chybnému popisu údajů uvedených v projektové dokumentaci. V probíhajícím stavebním řízení je tento údaj v závazném stanovisku uveden správně. Podle strategické hlukové mapy je dominantním zdrojem hluku v lokalitě komunikace na ul. X a X. Dále ministerstvo ze správního spisu zjistilo, že v závazném stanovisku ke stavebnímu řízení krajská hygienická stanice uplatňovala podmínku měření hluku v období zkušebního provozu v chráněném venkovním prostoru nejbližší obytné zástavby, a to v denní i noční době. Toto měření slouží k ověření nepřekračování hygienických limitů pro hluk v komunálním prostředí. V případě zjištění nedodržení hygienických limitů nemůže orgán ochrany veřejného zdraví vydat souhlasné závazné stanovisko ke kolaudaci stavby. V případě budoucí obytné zástavby (dle regulačního plánu) budou posuzovány jednotlivé stavby pro bydlení v rámci územního a stavebního řízení.
25. Žalobkyně ve vyjádření k doplnění odvolacího řízení uvedla, že revizní závazné stanovisko je nepřezkoumatelné, neboť nereaguje na odvolací námitky. Ministerstvo mělo věcným způsobem popsat, proč je odstupová vzdálenost 75 m dostačující, respektive s ohledem na jaká konkrétní kritéria bude tato vzdálenost dostačující vzhledem k možnému zdroji hluku a pachu. Odvětvová technická norma vodního hospodářství stanovuje ochranné pásmo ochrany prostředí mezi čistírnou a zástavbou 100 m. Součástí spisu není žádná akustická studie, v závazném stanovisku není její existence zmíněna. Ministerstvo ani krajská hygienická stanice neuvedly, jaké zde jsou hygienické limity a zda jsou splněny, resp. zda existují předpoklady, že plněny budou. Není zřejmé, z jakého navazujícího stavebního řízení ministerstvo čerpalo podklady, pokud územní řízení dosud nebylo pravomocně skončeno.
26. Žalovaný následně vydal rozhodnutí, kterým podaná odvolání zamítl a územní rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že žalobkyně poukazuje na různé nesrovnalosti, které nastaly v minulosti, a nejsou tedy předmětem nynějšího řízení. Jde-li například o otázky vlastnictví k pozemku p. č. X, souhlas Pozemkového fondu ČR, grafické přílohy apod., ty měly být řešeny v řízeních vedených ke stavbám ČOV, které již byly provedeny na základě pravomocných rozhodnutí. K námitkám týkajícím se projektové dokumentace, deponování vytěžené zeminy a jejího zabezpečení, skladování stavebního materiálu, likvidace stavebního odpadu, zařízení staveniště apod. žalovaný uvedl, že „*tyto záležitosti a jejich řešení*“ jsou součástí spisové dokumentace, do které měli účastníci řízení možnost kdykoliv v průběhu řízení nahlížet. Rozpor záměru s územním plánem nepřísluší posuzovat účastníkům řízení,

ale žalovanému, který nezjistil v provedeném řízení žádné zásadní vady mající vliv na výsledek napadeného rozhodnutí. Stavba je umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací – jde o stavbu technické infrastruktury. Účel využití území TI je technické vybavení, zařízení inženýrských sítí a technického provozu obce, což je v napadeném rozhodnutí odůvodněno. Podle žalovaného se odvolací námitky týkají převážně věcí, které nepřísluší hodnotit účastníkům řízení oprávněným podávat námitky. Navrhovaná stavba je omezena charakterem a stavem stávajících objektů a polohou areálu čistírny s možností jejího rozšíření. Staveniště nebude přesahovat oplocený areál ČOV. Žalovaný připouští, že stavbou dojde dočasně ke zhoršení životního prostředí, a to stavebními mechanizmy, hlukem z jejich provozu a dočasným omezením práv přístupu na pozemky. Tyto vlivy budou minimalizovány organizací práce. Z odvolacích námitek vyplývá, že jsou směřovány ke stavebnímu a vodoprávnímu řízení, která nebyla zahájena. Námitky týkající se hluku, vibrací apod. budou řešeny v rámci povolovacího řízení, a to i prováděním měření, jak je uvedeno i ve vyjádření Ministerstva zdravotnictví. Ministerstvo vysvětlilo rozpor týkající se vzdálenosti stavby od nejbližší zástavby. Žalovaný není kompetentní ke zpochybnění stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu. Podjatost pracovníků stavebního úřadu žalobkyně mohla namítat v průběhu řízení, což neučinila. Ani žalovaný žádnou podjatost pracovníků stavebního úřadu ze správního spisu nezjistil.

Posouzení žalobních bodů

27. Soud ze správního spisu ověřil, že žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a následně vedené územní řízení se týkaly stavebních objektů nacházejících se výhradně na pozemcích p. č. X a X, jejichž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení (žadatel).
28. Soud se proto plně shoduje se správními orgány, že veškeré námitky žalobkyně, které se týkaly umístění výústního objektu čistírny odpadních vod na pozemku p. č. X (jenž je ve společném jmění manželů žalobkyně a Ing. K. V.), nebyly v nyní posuzované věci relevantní. Soud nepochybuje, že výústní objekt tvoří jednu z funkčních součástí čistírny odpadních vod. Z projektové dokumentace se však jednoznačně podává, že tohoto objektu se žádost o vydání územního rozhodnutí vůbec netýkala. Za situace, kdy se intenzifikace čistírny odpadních vod nijak nevztahovala na výústní objekt, bylo by zcela nadbytečné zkoumat otázku, zda k umístění tohoto objektu dali předchozí vlastníci pozemku souhlas, případně další žalobkyní zmiňované majetkoprávní otázky. Pokud se žalovaný ke skupině námitek souvisejících s umístěním výústního objektu souhrnně vyjádřil v tom smyslu, že jde o nesrovnalosti, ke kterým mělo dojít v minulosti a které nejsou předmětem vedeného řízení o umístění stavby, jednalo se z pohledu soudu o dostatečné a přezkoumatelné vypořádání.
29. Z důvodů shora uvedených je správný též závěr stavebního úřadu, že žalobkyně byla účastnicí územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, nikoli podle písm. a) tohoto ustanovení.
30. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona jsou účastníkem územního řízení také a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

31. Jak již soud zdůraznil výše, v nyní posuzované věci neměl být požadovaný záměr uskutečněn na nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně (resp. na nemovitosti, k níž by žalobkyně měla jiné věcné právo). Stavební úřad s ní proto správně jednal jako s účastnicí podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť pozemek v jejím vlastnictví (p. č. X) přímo sousedí s pozemky, na kterých má být záměr umístěn, a lze tak předpokládat přímé dotčení v důsledku územního rozhodnutí. Nadto žalobkyně v blízkosti stavby vlastní rodinný dům (na pozemku parc. č. st. X), u kterého je rovněž dotčení minimálně myslitelné. Soud zde pouze na okraj poznamenává, že i kdyby snad žalobkyně měla být účastníkem územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, nebylo ji v řízení upřeno žádné procesní právo, které by jí svědčilo jako účastníku podle posledně označeného ustanovení (ostatně ani sama žalobkyně žádné dotčení na svých procesních právech v žalobě netvrdí).
32. Za nedůvodnou má soud námitku nevypořádání námítky nedostatečného označení projektové dokumentace v územním rozhodnutí. Žalovaný se k této námitce, byť skutečně velmi stručně, vyjádřil na s. 3 napadeného rozhodnutí. Zde uvedl k námitce týkající se projektové dokumentace, že *„tyto záležitosti a jejich řešení jsou součástí spisové dokumentace, do které měli účastníci možnost kdykoliv nahlížet v průběhu celého řízení, a to až do vydání rozhodnutí“*. Z tohoto vyjádření žalovaného je možno (být s nutností značného intelektuálního přičinění adresátů rozhodnutí) podle soudu dovodit, že projektová dokumentace byla součástí spisové dokumentace dostupné účastníkům řízení, muselo jim proto být zřejmé, na jakou projektovou dokumentaci územní rozhodnutí odkazuje.
33. Soud k tomu poznamenává, že výrok každého správního rozhodnutí je třeba vnímat v souvislosti s obsahem souvisejícího správního spisu, ve spojení s účastníky známými okolnostmi a v souvislosti s celkovým průběhem správního řízení. Pokud tedy žalobkyně namítá, že z územního rozhodnutí není zřejmé, kdy, kým a případně pod jakým číslem byly vyhotoveny výkresy, podle nichž má být stavba umístěna, nelze se s takovým názorem ztotožnit. Správní rozhodnutí přirozeně navazují na předloženou projektovou dokumentaci, výroky rozhodnutí stavebního úřadu je tak třeba vnímat v plné souvislosti s touto dokumentací, aniž je třeba o tomto výslovně adresáty poučovat či nějakým způsobem přímo inkorporovat do rozhodnutí projektovou dokumentaci. Zákon žádnou takovou povinnost správnímu orgánu nestanoví. Projektová dokumentace je přirozenou (a nutnou) součástí správního spisu v obdobných řízeních, o jejíž existenci účastníci řízení zjevně věděli a měli současně možnost nahlížet do správního spisu. Projektová dokumentace se nadto označí doložkou, takže je trvale zjiitelné, jaká dokumentace se k rozhodnutí vztahuje.
34. Pokud jde o námitku nejasnosti termínu „výška nad přilehlým terénem“, soud konstatuje, že žalobkyni v této otázce nesvědčí aktivní věcná legitimace. Z podané žaloby není vůbec zřejmé, jakým způsobem by tato otázka mohla zasáhnout do vlastnického práva žalobkyně. Zde soud poukazuje na to, že sousední pozemek žalobkyně p. č. X není zastavěn a není zřejmé, že by se jej (resp. vlastnického práva žalobkyně k němu) tato problematika nějak dotýkala. Rodinný dům žalobkyně je od stavby oddělen dvěma nezastavěnými pozemky (vedle pozemku p. č. X rovněž obecním pozemkem p. č. X) a žalobkyně ani sama netvrdí, že by nejasným vymezením výškové úrovně stavby byla na svých vlastnických právech jakkoliv dotčena. Nad rámec nutného odůvodnění soud

nicméně dodává, že v dalším řízení by bylo minimálně vhodné, kdyby žalovaný výškovou úroveň stavby specifikoval precizněji.

35. V ostatním však soud shledává žalobu důvodnou. Ve vztahu k vypořádání odvolacích námitek konkrétně zmíněných v žalobě je totiž napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
36. Z ustálené judikatury vyplývá, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost
a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jak však konstatoval NSS v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“.
37. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je, pokud jde o vlastní odůvodnění, strohé a paušální. Řada odvolacích námitek je vypořádána obecným odkazem, některé jen v jedné větě, či použitím výrazu „atd., apod.“, a některé nejsou vypořádány vůbec. Napadené rozhodnutí je tak ve většině bodů na samé hraně přezkoumatelnosti (viz shora argumentace k vypořádání odvolací námitky týkající se projektové dokumentace), a v níže uvedených případech i za ní. Soud znovu zdůrazňuje, že žalovaný je povinen se odvoláním řádně zabývat tak, aby bylo zřejmé, z jakých důvodů je nepokládá za důvodné.
38. Žalovaný se předně nepřezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkou nesouladu územního rozhodnutí s územním plánem. Žalovaný k této odvolací námitce sice uvedl, že stavba má být umístěna v ploše funkčně vymezené jako plocha technické infrastruktury (TI), pro které územní plán jako účel využití stanoví technické vybavení, zařízení inženýrských sít a technického provozu obce. Podstata odvolací námitky zpochybňující soulad s územně plánovací dokumentací však byla jiná. Žalobkyně nezpochybňovala účel

využití pozemků, na nichž má být záměr umístěn. V odvolání tvrdila, že územní plán nestanoví konkrétní podmínky prostorového uspořádání, stanoví však povinnost zřídit zatravněné nezpevněné plochy s keřovou i stromovou zelení. Podle žalobkyně konkrétní podmínky prostorového uspořádání mělo stanovit územní rozhodnutí, učinilo tak však nedostatečně, neboť je v něm pouze uvedeno, že současný areál ČOV je již ozeleněn. K tomu žalobkyně v odvolání namítla, že stromy jsou vysoké a pouze listnaté, v zimě a brzkém jaru tak netvoří prakticky žádnou bariéru chránící před hlukem. Současně má dojít k vykácení šesti stromů. Žalobkyně dále argumentovala částí 8.01 územního plánu, která pro intenzifikaci ČOV stanoví pouze pozemek p. č. X.

39. Ani k jedné z těchto dvou námitek nesouladu územního rozhodnutí s územním plánem se žalovaný v odůvodnění vůbec nevyjádřil. Žalovaný nemohl na jejich vypořádání rezignovat tvrzením, že účastníkům územního řízení nepřísluší posuzovat rozpor záměru s územním plánem. Je pravdou, že posuzování souladu záměru s územně plánovací dokumentací je primárně úkolem stavebního úřadu [srov. § 90 písm. a) stavebního zákona]. Ostatně i v nyní projednávané věci se stavební úřad souladem záměru s územně plánovací dokumentací zabýval. To ovšem neznamená, že by účastníci územního řízení nemohli posouzení provedené stavebním úřadem prostřednictvím námitek zpochybnit, tedy že by takové posouzení bylo procesně nedotknutelné.
40. Námitky nesouladu záměru s územně plánovací dokumentací jsou námitkami obecně věcně přípustnými v územním řízení. Jak vyslovil NSS například v rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008–103, může „*vlastník sousední nemovitosti namítat i nesoulad s územně plánovací dokumentací: účelem závazných limitů využití území stanovených v územním plánu je především ochrana daného území před takovou zástavbou, která by neodpovídala charakteru daného území a zatěžovala by ho nad přípustnou míru nejrozličnějšími negativními vlivy. Tato regulace tedy neslouží jen k ochraně veřejného zájmu v obecné rovině, ale také k ochraně práv a oprávněných zájmů konkrétních vlastníků pozemků a staveb, které se v daném území nacházejí. Vlastník sousedního pozemku či stavby, který je účastníkem příslušného územního řízení, je tedy oprávněn namítat rozpor záměru se závaznými limity využití daného území stanovenými platným územním plánem*“. Shora citované závěry lze podle soudu plně vztáhnout i na nyní souzenou věc. Právem žalobkyně tak bylo namítat v územním řízení nesoulad záměru s územně plánovací dokumentací, přičemž povinností žalovaného bylo na takové námitky v odůvodnění rozhodnutí řádně reagovat. Nicméně je třeba uvést, že ve vztahu k této námitce svědčí žalobkyni aktivní věcná legitimace pouze ve vztahu k povinnosti zřizování zeleně. Soulad s územním plánem, pokud jde o povinnost zřizovat stromovou i keřovou zelen, nepochybně může mít dopad za intenzitu šíření hluku ze stavby směrem k okolním pozemkům, včetně rodinného domu žalobkyně. Ostatně právě funkcí stromů jakožto protihlukové bariéry se žalobkyně ve svém odvolání zabývala. Ve vztahu k argumentu částí 8.01 územního plánu, která pro intenzifikaci ČOV stanoví pouze pozemek p. č. X, však žalobkyni aktivní legitimace nesvědčí, neboť z podané žaloby žádným způsobem nevyplývá dotčení na jejím vlastnickém právu tím, že intenzifikace probíhá na pozemcích p. č. X a X, na nichž je ČOV již nyní umístěna, a nikoli na pozemku p. č. X.
41. Důvodný je též poslední žalobní bod brojící proti závaznému stanovisku krajské hygienické stanice a reviznímu závaznému stanovisku ministerstva zdravotnictví.

42. Žalobkyně v odvolání namítla nesprávné uvedení vzdáleností umístovaného záměru od nejbližší obytné zástavby v závazném stanovisku krajské hygienické stanice, a tím pádem nejasnost stran dodržení hygienických hlukových limitů. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (spolu)vlastní v blízkosti stavby rodinný dům, je nepochybné, že otázka hlukových limitů je pro ni významná a zakládá její aktivní věcnou legitimaci ve vztahu k této námitce.
43. V rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 - 32, NSS konstatoval (důraz přidán), že „dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede“.
44. Žalovaný v řízení o odvolání tedy postupoval správně, pokud na základě výše shrnuté odvolací námítky podle § 149 odst. 4 správního řádu závazné stanovisko postoupil k potvrzení nebo změně nadřízenému dotčenému orgánu.
45. Správní soudy v minulosti opakovaně zdůraznily význam postupu podle § 149 odst. 4 (resp. nyní § 149 odst. 5) správního řádu, tedy povinnosti vyžádat si od nadřízeného orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v důsledku námitek směřujících proti takovému stanovisku. NSS v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 - 65, konstatoval, že „k tomu je třeba dodat, že závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014 - 127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113) a ve správním soudnictví je proto lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt. Je tudíž zřejmé, že odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námítky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“

46. K náležitostem odůvodnění revizního závazného stanoviska NSS v naposledy citovaném rozsudku uzavřel, že (důraz přidán) „*rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě stačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné*“.
47. V nyní souzené věci ministerstvo sice v revizním závazném stanovisku přisvědčilo žalobkyni, že vzdálenost od nejbližší obytné zástavby byla v závazném stanovisku krajské hygienické stanice uvedena chybně, a vysvětlilo též proč. Nijak se však nevyjádřilo k tomu, zda za takto změněné (správné) skutkové situace ob stojí závěr krajské hygienické stanice, že umísťovaný záměr vyhovuje hygienickým hlukovým limitům. Ministerstvo uvedlo, že dle strategické hlukové mapy je dominantním zdrojem hluku v lokalitě komunikace na ul. X a X. Dále poukázalo na závazné stanovisko k blíže neupřesněnému stavebnímu řízení a na podmínku měření hluku v období zkušebního provozu.
48. Je zjevné, že tato argumentace nijak věcně nereaguje na uplatněnou odvolací námitku. Za této situace soud žalobkyni přisvědčuje, že revizní stanovisko neobsahuje hodnocení důvodnosti vznesených námitek ani předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Se zřetelem k závěrům vysloveným ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 As 230/2016 - 65 je nutno mít revizní závazné stanovisko za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Navíc vyjádření žalobkyně k reviznímu závaznému stanovisku zůstalo zcela bez odezvy, a to jak ze strany žalovaného, tak ze strany ministerstva. Žalovaný přitom byl povinen se s tímto vyjádřením vypořádat, a to buď sám, nebo v součinnosti s ministerstvem.
49. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že námitky uplatněné v územním řízení nelze vypořádat poukazem na řešení přijaté ve stavebním řízení či při zkušebním provozu. Smysl územního a stavebního řízení je odlišný. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy (§ 111 odst. 1 stavebního zákona). Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení (viz rozsudek č. j. 1 As 133/2011 - 127). Odsunutím námitek žalobkyně, které věcně patří do územního řízení, až

do řízení stavebního by tak žalobkyni bylo upřeno právo na jejich řádné vypořádání a ve výsledku by též vedlo k praktické nemožnosti žalobkyně hájit v územním řízení její práva.

50. Z judikatury přitom jednoznačně vyplývá, že námitka nedodržení hlukových limitů v důsledku provozu dokončené stavby ČOV svým předmětem náleží právě do územního řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2016, č. j. 4 As 63/2016 – 39, či rozsudek č. j. 1 As 133/2011 – 127). Ve stavebním řízení, resp. během zkušebního provozu (na které poukazovalo v revizním závazném stanovisku ministerstvo) již tuto otázku řešit nelze, na rozdíl například od překračování hlukových limitů v průběhu realizace stavby. Vyjadřuje-li se tedy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k otázce dočasného zhoršení životního prostředí v důsledku provádění stavby, jedná se o argumentaci, která v územním řízení zjevně nemá své místo (nehledě na to, že se věcně zcela mýjí s odvolacími námitkami).
51. Soud tedy shrnuje, že revizní závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, což působí nezákonnost napadeného rozhodnutí, které z tohoto stanoviska vycházelo.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem žalovaného v dalším řízení tak bude předně obstarat nové revizní závazné stanovisko ministerstva zdravotnictví. V novém rozhodnutí pak bude třeba řádně vypořádat všechny řádně uplatněné odvolací námitky žalobkyně.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby a repliky podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměnu je proto nutno navýšit o 2 142 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Za úkon spočívající v podání podnětu na vyslovení nicotnosti rozhodnutí ze dne 6. 6. 2019 soud zástupci žalobkyně odměnu nepřiznal, neboť k tomuto podání soud pro jeho opožděnost nemohl přihlídnout. Soud proto náklad související s tímto úkonem nepovažuje za účelně vynaložený. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
54. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. listopadu 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu